

Szenderítő szentírásidő

ILLUSZTRÁLTA: HECTOR BORLÁSCA

Írta: Lucy Stevenson Ewell
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Norvégiában játszódott.

Elvira Apa hangjára ébredt. „Ideje olvasni a szentírást!” – mondta.

A kislány felült az ágyában, és megdörzsölte álmos szemeit. Kint még sötét volt. És hideg is! Elvira nem akart kimászni a kényelmes ágyikójából.

Anya azt mondta, hogy a szentírások olvasásával tudják jobban megismerni Jézust. De nem volt könnyű minden reggel szentírást olvasni!

Elvira komótosan felment a lépcsőn, és leült a nővére, Sigrid mellé a kanapéra. Átölelt egy párnát, és beburkolózott a bolyhos, meleg takarójába. A fivérei a másik szobában épp az online ifjúsági hitoktatási órájukat kezdték.

Apának megszólalt a telefonja. Felvette, és erre családtagok bukkantak fel a képernyőjén. Liv néni volt öltözve, készen arra, hogy munkába induljon. Az unokatestvérük, Dorthea, Elvirához hasonlóan még mindig pizsamában volt.

Elvira integetett nekik, miközben ásított. Mindig Liv nénival és Dortheával együtt olvasták a szentírásokat reggel. Négy órányira laktak tőlük, Norvégia egy másik részén. Célul tűzték ki, hogy mindennap felhívják egymást, és így mindegyiküknek könnyebb volt szentírást olvasni. Elvira pedig nagyon szerette látni az unokatestvérét!

Néhány perccel később Anya is csatlakozott a videóhíváshoz. „Sziasztok, lányok!” – köszönt be. Ezen a héten a munkája miatt elutazott, de a családi szentírás-tanulmányozás idejére mindig felhívta őket.

Mondtak egy imát. Ezután Elvira kinyitotta a szentírásait. Együtt olvasták a Mormon könyvét. Felváltva olvasták fel a verseket.

Elvira hallgatta, ahogy a többiek olvasnak, de nehéz volt ébren maradnia. Sigrid visszaaludt a kanapén. Elvira megbökdöste. De aztán valami felkeltette a figyelmét a versben.

„És egy vasrudat láttam, és az a folyó partja mentén húzódott, és a fához vezetett, amelynél álltam” – olvasta Dorthea.*

„Én ismerem ezt a történetet! – kiáltott fel Elvira. – Ez Lehi álma!” Látott róla egy szentírás-rövidfilmet. Volt ott egy gyönyörű fa fehér gyümölcsökkel, és az emberek megfogták a rudat, ami segített nekik eljutni a fához.

„Emlékszel, mihez hasonlít a rúd?” – kérdezte Anya. „A szentírásokhoz?”

„Így van! – felelte Apa. – Nefi később azt tanítja, hogy a vasrúd olyan, mint Isten szava. Szerintetek hogyan tudunk úgy kapaszkodni a rúdba, mint az emberek Lehi álmában?”

„Éppen most kapaszkodunk a rúdba!” Elvira a magasba tartotta a Mormon könyvét. „Úgy, hogy időt szakítunk a szentírásokra.”

Anya bólintott. „Amikor a szentírásokat olvassuk, közelebb kerülünk Jézus Krisztushoz. Pont úgy, ahogy az emberek közelebb kerültek az élet fájához, amikor a rúdba kapaszkodtak.”

Miközben tovább olvastak, Elvira elképzelte, hogy megragadja a rudat és a gyönyörű fa felé sétál. Már nem is volt annyira álmos.

Hamarosan érkezett az indulás ideje. Liv néni-nek és Anyának munkába kellett mennie, Elvirának, Sigridnek és Dortheának pedig készülődnie kellett az iskolába.

„Sziasztok!” Elvira integetett a családjának a képernyőn. „Szeretlek titeket!”

Amikor leszaladt az emeletről, hogy összekészüljön az iskolába, Elvira melegséget érzett a belsőjében. És nem a bolyhos takarója miatt. Tudta, hogy a meleg érzés a Szentlélek miatt volt, aki azt mondta neki, hogy a Mormon könyve igaz. Nagyszerű módja volt ez a nap elkezdésének! ●

*1 Nefi 8:19

Bár korán volt, Elvira tudta, hogy megéri olvasni a szentírásokat.